

Pizza
a'la
Bella

Ebergényi Viktória

Minden jog fenntartva!

A könyv bármely részének, vagy egészének közzététele a szerző engedélye nélkül szigorúan tilos!

A borító az 123rf.com vektorgrafikájának felhasználásával készült.

ISBN: 978-615-81977-3-1

E-mail: girlsandwomenmagazine@gmail.com

Honlapok:

vickykonyv.gportal.hu

girlsandwomenmagazine.gportal.hu

Ajánlom ezt a könyvet azoknak, akik valaha kirekesztettnek érezték magukat! És azoknak, akik kirekesztettek másokat, hogy megtudják, mit is tudnak okozni! Ajánlom a gyerekeknek, hogy megtanuljanak empatikusabbak lenni. Ajánlom még a tinédzsereknek is, hogy jó felnőtté formálódjanak! És a felnőtteknek, akiknek még mindig van hová fejlődniük!

Köszönettel tartozom Uri Izabellnek, aki nemcsak arra ösztönzött, hogy visszatérjek az íráshoz, hanem tanácsokat is adott, ami sokat jelent nekem! Szintén köszönöm a szombathelyi La Pizza Pizzaszelet Bárnak, hogy válaszoltak a kérdéseimre! Valamint köszönet jár Motoska Bianka Lillának is, aki a kiadás előtt véleményezte az írásomat! És persze Budai Ágnesnek is köszönettel tartozom, hiszen az olasz mondatokat ő írta! Valamint nagyon köszönöm Neked, KEDVES OLVASÓ! Hihetetlenül sokat jelent számomra, hogy megvásároltad a könyvet! Ha tetszik a történet, akkor bátran írd nekem üzenetet az Instagramon, vagy e-mailben (girlsandwomenmagazine@gmail.com), de örülök annak is, ha megosztod a barátaiddal, vagy valamelyik közösségi oldalon, vagy annak is, ha értékelést írsz róla a moly.hu oldalon!

Ebergényi Viktória:

Pizza a' la Bella

Elő fejezet

Olaszország. Kiskoromban nagyon szerettem volna azon a helyen lakni. Apukám rengeteget mesélt róla, hiszen ott nyaralt többször fiatalabb korában, illetve abban a csodálatos országban ismerkedtek meg anyuval. Mindig saját pizzéria volt az álma. Anyu támogatta ebben az álmában, és bevallom, én magam is sokszor gondolkodtam azon, hogy milyen remek is lenne. Apu még olaszul is megtanult és persze ezért hihetetlenül nagyra tartottam őt. Az egyik szombat-helyi pizzériában dolgozott, és mindig úgy vélte, hogy ez jó alap ahhoz, hogy valamikor saját üzletet nyit-hasson. Pénzben sem mondhatnám, hogy szűkölködünk, így nem is tartottuk lehetetlennek, hogy valamikor összegyűlhet az összeg nagy része. Igaz, még kicsi voltam, de felfogtam, hogy neki ez mennyire fontos, hogy nekünk, ez mennyire fontos.

Aztán 8 éves koromban minden megváltozott. Apu megismerkedett valakivel. Egy olyan nőbe szeretett bele, aki Olaszországban él, és a sima viszonyból komoly kapcsolat alakult ki. Anyu sokat sírt akko-riban, bár mindig próbálta tartani magát és nem kimutatni előttem a fájdalmát. Hónapokon át apu kegyetlenül hazudott anyunak, aki mit sem sejtve mindig nagy szeretettel várta őt haza. Bár így utólag visszagondolva, szerintem ő már akkor gondolta, hogy van valami. Aztán apu bevallotta az igazat. Vagy megszólalt benne a lelkiismeret, vagy a nője unszolására döntött úgy, hogy megmondja anyunak az igazat, ezt nem tudom. Persze engem gondosan kiküldött a szobából, de abban a pillanatban láttam anyu arcán, hogy sejtí, miről lehet szó. A fal mögött állva hallottam a sírást, a bocsánatkérést és a magyarázkodást, de bizony egyetlen hangos szót sem. Anyu akkoriban mindig arról volt híres, hogy igyekezett higgadt maradni. Nem azt mondom, hogy soha semmi nem idegesítette, de sosem volt az a kiabálós típus. Inkább sírt, de nem ordított. Pár perc múlva aztán azon kaptam magam, hogy apu csomagolni kezdett. Amint befejezte, odajött hozzám.

- Szeretlek, Bella! – mondta könnyekkel a szemében, majd hatalmas pusztit nyomott a homlokomra. Abban a pillanatban olyan keservesen kezdtem sírni, mint még soha. Olyan fájdalmat éreztem, amelyről nem is gondoltam volna, hogy létezik. Apu csak megfogta a gyorsan összepakolt motyóját és kilépett az ajtón. Az volt az a nap, mikor anyu először sírt előttem. Soha nem volt erre példa korábban. Máskor mindig letörölte a könnyeit, amint beléptem a szobába, és bár a szipogásából tudtam, hogy baj van, de ő mégis igyekezett nem kimutatni. Aznap viszont nem ez történt. A könnyei megállíthatatlanul folytak végig gyönyörű arcán, én pedig csak álltam ott a falnak dőlve és nem tudtam, mit tegyek. Percekig csak sírtunk, majd anyu befejezte. Odalépett hozzám, majd pedig olyan szorosan átölelt, ahogy csak tudott.

- Nem lesz semmi gond! Én itt vagyok neked és te pedig nekem. Csak ez számít – mondta már higgadtan, de nagyon jól láttam a szemében a fájdalmat. Hiába voltam gyerek, megértettem, hogy ez mennyire fáj neki és én is ugyanúgy éreztem.

Aztán ahogyan haladtak előre az évek, a szomorúságot harag váltotta fel bennem. Bár apu gyakran felhívott minket Olaszországból, kezdetben anyu mindig odaadta nekem a kagylót, mert ő nem akart vele beszélni. Aztán idővel már jobban kezdett ő is érdeklődni apu felől, már-már azt is mondhatnám, hogy egész jól tudtak egymással beszélgetni. De bevallom őszintén, mikor az én kezemben volt a telefon, nem sok mindent tudtam neki mondani. Jobbára inkább csak egy-egy szóval válaszoltam a kérdéseire. Aztán a hívások egyre csak ritkulni kezdtek. De anyu ennek ellenére mindig azt mondta, hogy ne haragudjak apura, mert szeret engem. De valahogy én ezt nem így éreztem. Ha úgy lett volna, akkor nem hagyott volna itt minket. Tudom, hogy Olaszország volt az álma, de velünk akarta átélni mindezt. És akkor jön egy nő és minden megváltozik? Nem ismertem azt a nőt, de ki nem állhattam. Gonosznak tartottam őt,

amiért kikezdett apuval, egy nős férfival. Azóta is megvan a véleményem az ilyen nőkről. Mikor apuval hetyegett, nem gondolt bele abba, hogy éppen tönkretesz egy családot? Igen, tudom, hogy ehhez apu is kellett, és ezért gyűlöltem már őt is. Sőt, már Olaszországot is. A pizzát is.

Már lassan egy éve, hogy nem beszéltem apuval. Mi sem kerestük őt és ő sem minket. Anyuval egész jól megvoltunk és ő már simán azon a ponton volt, hogy tudott róla beszélni, de én még mindig nem. Nem tudtam beszélni arról az emberről, aki ilyen gonosz volt velünk. Úgyhogy inkább csak azzal foglalkoztam, hogy ne okozzak anyunak csalódást. Az évzáró napján pedig nagy örömmel adtam át neki a bizonyítványomat. Jó, nem voltam kitűnő tanuló, de azért jó jegyeket kaptam és nagyon jó érzés volt anyu arcán büszkeséget látni.

- Milyen fagyit szeretnél enni? Merthogy a jó jegyekhez finom édesség dukál! Te pedig megérdemled, hogy kapj valami finomságot! – mondta hatalmas mosollyal az arcán.

- Hm... – futott össze a nyál a számban – Azt hiszem, hogy citromos fagyit szeretnék. Vagy nem! Inkább csokisat! Vagy málnásat?

- Jó, akkor legyen az összes! – kitérte a karjait és átölelt.

Kicsit sok volt a fagyí, így mikor hazaértünk, ledobtam magam a kanapéra és a távirányítóhoz nyúltam.

- Beszélünk kellene! – jegyezte meg anyu, mikor leült mellém.

Letettem a távirányítót és anyura néztem. Nem tetszett az arca. Éreztem, hogy mondani akar valamit. De valahogy nem akartam tudni. Mintha előre éreztem volna, hogy nem fog tetszeni.

- Majd később! – mondtam, majd indultam a szobámba.

- Ez fontos! – szólt utánam, majd megfordultam és visszamentem. Próbáltam nem idegeskedni, de nem igazán ment. Szerintem anyu is látta, ezért megfogta a kezem.

- Apukád hívott – kezdett a mondandójába, majd hatalmasat sóhajtott.

- És akkor mi van? – kérdeztem kicsit flegmán.

- Azt akarja az apád, hogy odautazz hozzá Olaszországba a nyárra – jelentette ki, mire én gyorsan felpattantam.

- Azt már nem! Én nem fogok odamenni! Semmiképpen sem! – kiabáltam és gyorsan befutottam a szobámba és olyan erősen csaptam be magam mögött az ajtót, ahogy csak tudtam.

Aznap már ki sem jöttem a szobámból. Bár azért anyu bekopogott és megkérdezte, hogy kérek-e vacsit, de a nemleges válaszom után inkább magamra hagyott. Másnap reggel aztán szóltanul mentem ki a konyhába.

- Amiről tegnap beszéltünk... - hozta fel ismét a témát, mire gyorsan le is tettem a pirítóst a kezemből, amit különben is csak nyammogni tudtam, hiszen kicsit sem volt étvágyam.

- A Brigivel találkozom ma – jelentettem ki anyunak, aki erre még nem is mondott semmit, de az arcán láttam, hogy szomorú. Nem tudtam, hogy azért, mert apu telefonált, vagy azért, mert dühöngtem, de nem volt jó így látni őt. Úgyhogy indulás előtt egy pusztit nyomtam az arcára és még egy „Szeretlek anyu”-t is mondtam neki.

Brigi a legjobb barátnőm. Mindig mindent meg tudtam vele beszélni, bármiről is volt szó. Már ovis korom óta ismerem őt, így mindent tudtam róla, ahogy ő is rólam. Jó, azért volt egy valami, amiről még neki sem beszéltem és igazából még magamnak sem.

- Anyu Olaszországba akar küldeni – mondtam neki.

- Hű ez remek! – csillant fel a szeme, majd rögtön leesett neki a tantusz, hogy én miért is nem vagyok boldog – Mármost úgy értem, hogy ez szörnyű! Nem is értem, hogy tehet ilyet! Jaj, szegénykém! – váltott át színlelt dühös hangnemre és megsimogatta a fejemet, mintha kutya volnék.

- Apu felhívta és azt mondta, hogy menjek oda! Én nem értem, hogy miért teszi ezt! Már jó ideje rám sem bagózott, most meg ugorjak, amint hív? – nagyon dühös voltam.

- Figyelj, Bella! Tudom, hogy dühös vagy, de nem lehet, hogy tényleg látnod kéne őt? Azért sok éve már, hogy nem lakik veletek –már megint igyekezett kibékíteni apuval. Bár megértett engem, de azért sokszor szokta azt emlegetni, hogy ideje már megbocsátanom az apámnak. De ilyenkor egyik fülelem be, a másikon meg ki.

- Nem akarok odamenni! Nem akarom látni őt! Nem! – mondtam, miközben megint kezdtek kijönni azok a fránya könnyek. A Brigi ekkor átölelt és attól kicsit lehiggadtam.

- Azt tudod egyáltalán, hogy mit akar?

- Igazából nem.

- Akkor beszélj anyukáddal, hátha megtudod! Hiszen az is lehet, hogy ki akar veled békülni! Az is lehet, hogy bocsánatot akar kérni tőled!

- De már többször bocsánatot kért, aztán lassacskán mégis kezdett megfélekedezni rólam! – emeltem fel a hangomat.

- De az is lehet, hogy meg tudja magyarázni!

- Nem érdekelnek a hazugságai! – jelentettem ki határozottan, noha nem is voltam igazán biztos az állításomban.

Bevallom őszintén, azért a Brigi szavai némiképp kezdtek meggyőzni. Úgyhogy úgy gondoltam, hogy ideje véget vetni a durcinak és beszéltem anyuval.

- Mit akar tőlem? – kérdeztem, miután bocsánatot kértem tőle és átöleltem.

- Ismét találkozni szeretne veled, és azt akarja, hogy ott tölthesd a nyarat Olaszországban és megismerd a testvéredet – miközben ezt kimondta, ismét szomorúság lett úrrá rajtam. Igen, apunak gyereke született attól a nőtől. De nem akartam róla tudni soha. Jó, lehet, hogy ez gonoszság a részemről, de az a gyerek a gyümölcse a mi fájdalomunknak. Bár apu régebben telefonon többször beszélt róla, fotókat is láttam róla, de én oda sem figyeltem. Miért is akartam volna őt megismerni?

- És ha én azt mondom, hogy nem akarok menni? – tettem fel a kérdést, miközben nem is igazán tudtam, hogy mit akartam.

- Szerintem jó lenne, ha ismét találkoznál apáddal. Fájdalmat okozott nekünk, az tény, de már milliószor megbánta és bocsánatot is kért tőled. De persze ez a te döntésed. De ott van az a drága kislány, aki szeretne téged megismerni. Szerintem neki is adhatnál esélyt! Ő aztán végképp nem tehet semmiről! És ki tudja, lehet, hogy összebarátkoztok – mintha tényleg hitt volna a szavaiban.

- Jó, legyen! De nem mondom, hogy kedves leszek és azt sem, hogy nem jövök haza hamarabb! És azt sem tudom megígérni, hogy normálisan tudok majd beszélni azzal a nővel. De abban igazad van, hogy az a kislány nem tehet arról, hogy ilyen apja van – mondtam, miközben kezdtem fájdalmat érezni a hasamban. Túl sok volt ez az idegeskedés. Apu még akkor is fájdalmat tudott okozni, mikor rá gondoltam.

- Akkor felhívom és megbeszélésem vele a részleteket.

- És te nem akarsz jönni? – miután feltettem a kérdést, rájöttem, hogy valószínűleg neki is ugyanúgy fájna a dolog.

- Azt hiszem, hogy én is oda fogok utazni. De csak később, mert még szabadságot kell kérnem. Úgyhogy néhány nap múlva megyek utánad – meglepett a válasza, de örültem neki. Bár annak már kevésbé, hogy úgy kell odamennem, hogy ő nem jön velem, csak később lesz ott. De az is több mint a semmi.

Második fejezet

Néhány nap elteltével már minden készen állt az utazásra. Bepakoltam mindent, de valahogy úgy éreztem, hogy valamit kihagytam. Ott álltam a szobám közepén, körbenéztem, és megláttam az éjjeli szekrényemen lévő fotót. Anyu és én voltunk rajta a tavalyi nyaralásunkon. A Balatonra mentünk a hétvégére és nagyon jól éreztük magunkat. Akkor még nem is sejtettem, hogy a következő nyaralásom már nem a hazámban lesz, hanem külföldön. Sosem jártam még másik országban és normál esetben bizonyára izgatott is lennék. Bár az voltam, de nem úgy, ahogy azt kellett volna. Sajnos ez a fajta izgatottság inkább a gyomorideg és a múlttal való szembenézés félelmét foglalta magába. És ez az a fajta érzés, mikor az em-ber enni sem tud, és még a víz is nehezen csúszik le a torkán. Borzalmasan éreztem magam. Mert ez sokkal rosszabb volt, mint mikor azért izgultam, mert matekból dogát kellett írni, de nem értettem belőle semmit. Jelen pillanatban mindent megadtam volna azért, hogy inkább a matek dolgozat miatt izgulhassak.

- Kész vagy? – kérdezte pár perccel később anyu, mikor rövid kopogás után benyitott az ajtón.

- Azt hiszem – jelentettem ki, majd az anyuval közös fotónkat beleraktam a válltáskámba.

- Beszéltem apáddal. Kocsival fog érted menni, kint fog várni a reptér előtt. Csinált névtáblát is, hátha már nem ismered meg – mondta anyu, miközben szerintem ő is belegondolt abba, hogy milyen furcsa is ez a helyzet. A saját apám névtáblával fog várni, mert lehet, hogy nem fogom megismerni. De vajon miért is ne ismerném meg? Ja, mert soha nem látogatott meg! Gúnyos mosoly ült ki az arcomra. Bevallom, kicsit nevetségesnek is tartottam az egészet. Gyakorlatilag olyan, mintha apu valami idegen lenne. Azok tartanak névtáblát az éppen érkezőknek. De próbáltam inkább átlendülni ezen a mondaton. Névtábla. Oké! Beletörődtem. Azért mondjuk az is eszembe jutott, hogy lehetséges, ő nem ismer meg majd meg engem. Hiszen azért mégiscsak gyerek voltam, mikor legutóbb látott. Jó, fotókat nézegethetett rólam az interneten, de az mégis más.

A Budapestig tartó vonatúton anyu is mellettem volt. Szótlanul és gondterhelten ábrázattal ült mellettem. Megértettem a félelmét. Hiszen nemcsak a rég nem látott apával való találkozásom miatt aggódhatott, hanem azért is, mert nélküle kellett utaznom. De persze megkapta későbbre a szabadságát a munkahelyén, úgyhogy tudta, hamarosan ő is utánam tud majd jönni, de azért az mégsem ugyanaz, mert mégiscsak idegen országban leszek. Még a nyelvet sem beszélem. Persze azért kiskoromból ragadt rám néhány szó és kifejezés, hiszen apu sokszor beszélt hozzánk olaszul. Így gyakorolt. Bár sok haszna nem volt, hiszen mi nem tudtunk neki visszaválaszolni. Angolul azért tudtam karattyolni valamit, de a suliban németet tanultam, Olaszországban viszont azzal nehéz lenne megértetni magam. Arról nem is beszélve, hogy hiába tanultam a németet, valahogy mégsem tudtam alkalmazni. Lehet, hogy nincs nyelvérzékem. Nem úgy, mint apunak. Ő olyan könnyedén megtanulta az olaszt, hogy csak lestem. Olyan jól beszélte a nyelvet, hogy szerintem, mikor kiment Olaszországba, nem okozott gondot neki, hogy megszólaljon.

Anyuval hosszasan búcsúzkodtunk, majd készen álltam életem útjára. Sosem gondoltam volna, hogy valamikor repülőn fogok ülni. Sok olyan ember van, akinek már az autózástól is hányingere van, de én valahogy sosem tartoztam közéjük. Valahogy abban a pillanatban, mikor helyet foglaltam, a gyomrom sem kellemetlenkedett. Nem is gondoltam apura, próbáltam inkább arra fókuszálni, hogy külföldre utazom. Hatalmas dolog volt ez számomra. Ott volt velem az unokatesóm, Berta is, hiszen anyu csak úgy engedett fel a repülőre, hogy velem volt egy felnőtt. Benne pedig nagyon megbízott, és csakis a mi

kedvünkért vállalta be római csatlakozással az utazását, hogy velem jöhessen. Bár sokat nem tudtuk beszélgetni, ugyanis az ő helye pont mögöttem volt.

- Helló! – köszönt a mellém ülő idős hölgy.

- Jó napot! – üdvözöltem udvariasan.

- Jártál már Olaszországban? – kezdeményezte a beszélgetést.

- Még nem – válaszoltam szűkszavúan.

- Ó, hát biztosan tetszeni fog! Én már sokszor jártam ott, mert képzeld, ott lakik a lányom a családjával. Van, hogy ők látogatnak meg engem és van, hogy én őket. Annyira várom, hogy ismét magamhoz ölelhessem az unokáimat... - a néni csak mondta és mondta, és bizony leszállásig mindent megtudtam róla, még azt is, amit cseppet sem akartam. De azért közben tudtam figyelni a kilátásra is. Gyönyörű volt, még sosem láttam ehhez foghatót.

Amint megérkeztem, apu ott várt. Ahogy a csomagjaimmal megpakolva megpillantottam őt, ismét visszatért a gyomoridegem. Bevallom, tényleg a névtáblára figyeltem fel, hiszen hatalmas betűkkel volt írva, de anélkül is kiszúrtam volna őt a tömegben. Semmit sem változott azóta, hogy legutóbb láttam. Na, jó, azért néhol már öszül kicsit, de akkor is szinte ugyanolyan, mint akkor. Ugyanaz a mosoly, ugyanaz a széles váll. Anyu is sokszor kiemelte még így évek után is, hogy apura mindig tapadtak a nők. Erre pedig büszke is volt mindaddig, míg az a liba be nem hálózta. *Vajon az a nő mit érez, mikor a pasiját más nők nézegetik? Vajon eszébe jut, hogy korábban ő is azt csinálta? Komolyan mondom, hogy legszívesebben azt kívánnám neki, hogy élje át ugyanazt, amit anyu! Lehet, hogy ettől gonosz vagyok, de megérdemelné! Mi sokat szenvedtünk miatta, úgyhogy jó lenne, ha ő is megtapasztalná, hogy milyen érzés!* – gondoltam magamban. Berta megölelt, majd egészen addig figyelt, míg oda nem értem apuhoz, hogy biztonságban tudjon. Míg mentem, vissza is integettem neki.

- Szia, Bella! – üdvözölt apu széles mosollyal az arcán, miközben én úgy éreztem, hogy csak egy idegennel találkoztam. Hiába tudtam, hogy ki ő, hiába néz ki ugyanúgy, nekem mégis olyan volt, mint valami idegen. Lehet, hogy azt várta, hogy majd a nyakába borulok és minden olyan lesz, mintha mi sem történt volna. Mintha minden könny és sérelem csak valami rossz álom lett volna. De nem tudtam úgy tenni. És bevallom, nem is akartam. Úgyhogy nem viszonztam az üdvözlést. A csomagjaimat ledobtam a földre, majd karba tett kézzel oldalra bámultam. Jó néhány másodpercig csak álltunk egymás előtt szótlánul, majd apu megunhatta, ugyanis felkapta a táskáimat és a kocsija felé vette az irányt. Valamit motyogott is, hogy kövessem, de nem igazán értettem. Büntudatot éreztem. Fájdalmat okoztam neki. *Ő is ezt tette velem* – bizonygattam magamnak, amitől kicsit könnyebb volt. Kinyitotta a csomagtartót, miután odaértünk. Nem értek az autókhoz, így nem tudtam megállapítani annak fajtáját, de azt igen, hogy kicsit ütött-kopott volt. Vagy már a kezdetek óta ezt használja, vagy használtan vette. De valahogy nem is igazán érdekelt. Kinyitotta nekem az első ajtót, de én inkább hátra ültem. Ismét motyogott valamit, de megint nem érttem. Az ablakon át bámultam, ahogyan távolodunk a Róma-Ciampino nemzetközi repülőtértől. *Aeroporto G. B. Pastine* – olvastam a feliratot. Rengeteg embert és autót láttam a közelben, csomagostul és valószínűleg családostul. Ahogy hallgatóztam a nyitott ablaknál, a gyönyörű olasz nyelv csapta meg a fülemet. *Remek a hangzása!* – állapítottam meg, majd lassacskán sikerült a kocsival kikeveredni a tömegből, már amennyire ez lehetséges volt. Azonnal világossá vált számomra, hogy ez nem Szombathely, hiszen ott maximum a Fő téren, vagy valamilyen rendezvényen van sok ember. Ahogy azonban távolodni kezdtünk, már kevesebb embert láttam. Csodálatos épületek tárultak elém. Hotelek, éttermek, remek látványosságok, amelyek minden turistát érdekelnek. Nem tudom, mennyit autóztunk, hiszen olyan csodálattal néztem ki az ablakból, hogy nem volt időérzésem. Közben SMS-t írtam anyunak, hogy megérkeztem és hamar vissza is válaszolt. Ahogy ismerem, folyton a telefonját nézte, hogy mikor